

PAPILLU

—Com vol que les hi deixi? Llargues o curtes?
—A mi m'agraden ben llargues i punxagudes.

LA MÀQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA
BOBIET, FLORENTINA IBUNA, MORE-
NILLA i NINA UTRERA.

TEATRE NOVETATS

Companyia còmico-dramàtica del Teatre Lara, de
Madrid. Director: Ricardo Simó Raso. debut dia
2 de Juny.

TEATRE COMIC

Dissabte, dia 19, debut de la com-
panyia de sarsuela d' Enric Beut.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
moles més ben formades. Tots els dies,
tarda i nit, admiraren les més aplaudi-
des estrenes del music-hall.

POMPEIA

Superterrant companyia de vodevil. Les
més bon fotes i fenomenals estrelles, es
troben en aquest excel·lit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpau.
El vodevil de gran èxit
LA TRAGÈDIA DE L'OPI

No RUMIÏN MÉS! VOLEN
MENJAR ESPATARRAMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrer Hospital

Telèfon 1216 A.

FUTBOL

Grans partits internacionals

DIES 20 I 21 DE MAIG

**CAMP DE LES
:: CORTS ::**

ILFORD

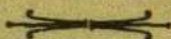
FAMOS EQUIP AMATEUR ANGLÉS

CONTRA:

F. C. BARCELONA

Es desperten localitats al
domicili social del
F. C. BARCELONA
Fortuny, 1, al «Centre de
«Localitats, de la
Plaça de de Catalunya.

A un quart de
cinc de la
tarda

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu--me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar,

FABRICA: Pasatge Becardí (Rambla - Plaça Reial)

CAZZADOS

E. COLL

son conocidos por su elegancia
duración y economía. No com-
prar sin visitar antes esta casa.

Xucá, 16, entresuelo

EL REGALO DE LA REFORMA

EMILIO SALA

CONFECCION EN BLANCO Y COLOR — Gran
surtido en géneros de punto.—Artículos de temporada
ARTICULOS Y MATERIAL COMPLETO PARA
TODA CLASE DE DEPORTES — Especialidad en
Foot-ball y atletismo.

GRANVIA LAYETANA (FRENTE CALLE CONDAL)

Redacció i Administració
Carrer de Barbarà, 15
 Apartat de Correus, núm. 935.—Tel. 3753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
 Espanya, trimestre. Ptas. 3.—
 Estranger 4'50
 Pagament a la bestreta
 Dels treballs publicats en són responsables
 sos autors. — No es retornen els originals

UNA EXCURSIÓ SORPRENENT AL VOL- TANT DEL COS D'UNA RASPA DE MOLLET

IV

De bell antuvi, a l'entrar en aquella cova, vaig quedar completament cec; la negror densa de l'interior em sobtà, talment com succeeix al penetrar en un cine. On era? On anava? Tenia por de caure en algun abim. I tenia encara més por perquè, des de que havia donat els primers passos, els meus peus caminaven en el fang, xipollejant en una mena d'aigua-moix que deixava anar certa catipén.

Ah! Ja sabia on era, ja! Acabava de penetrar en la regió, en la zona més tancada i més prohibida de la dona; m'havia ficat en un vedat, un vedat que és llàstima moltes vegades que estigui tan vedat; em trobava en la zona prohibida, en lo que se'n diu per antonomàsia la veritable zona. Em trobava a dintre d'una zona, una zona vedada d'una raspa de Mollet.

Heu passat mai un túnel, una foradada? Doncs bé; allò era com una foradada amb les seves goteres, la seva volta fumada, el seu corrent d'aire, el seu mulader i, en conjunt, la seva negror profunda. Solament que en aquesta foradada no es veia el punt lluminós del cap d'avall. Tot era fosc com una gola de llop.

No hauria donat un pas més endavant de bardsa que tenia, si no hagués corregut a posar-me les ulleres una vegada ja acostumat a les tenebres. Amb les ulleres ja hi vaig veure més clar. Hi havia molsa i xaragalls i reguerots que anaven cap endintre, i d'aquella mina amplíssima s'aixecava una volta fins a perdre's en les pregoneres regions del coll de la matriu.

En una de les bases, al peu de la paret abundosa de cataus i tavelles, vaig descobrir la presència de caps-grossos; eren de la ja coneguda família dels *espermatozoides*, dels quals tantes històries verdes s'arriben a contar.

Seguint la lògica dels somnis, el més viu de tots ells, bo i aixecant el cap, va parlar-me, i per cert amb raríssim descaro.

—On aneu, infeliç?—em preguntà al veure'm; i afegí:—Que no ho veieu que, si rodeu massa per aquests indrets, us empastifaran? De tant en tant, i sobretot cada diumenge a la tarda, entra furient, d'allà baix, un corrent calent d'aixarop de rave. I si no us amagueu en algun prestatget, us arrastrarà endintre i quedareu llefiscós per a tota la vida.

—Així estem?—vaig fer jo, estranyat de què aquell fet pogués produir-se en la dita zona de la raspa.

—Doncs, que us creieu que la xicota us esperaria a vós, explorador de diumenges al matí, per a que la visitéssiu? Hi ha un fadrí adroguer a «La Generosa» del Torrent d'en Vidalet, aquell adroguer que ven l'aigua de Vichy feta al carrer del *Topacio*, que cada dia de l'any la recorre tota de cap a peus, sense necessitat d'anar vestit de «boy-scout», i vós direu si hauria deixat per vós la primacia de fer aquesta visita que esteu fent?

—Així, l'adroguer fou el primer en explorar aquesta regió verge?

—I ca! Ell, que s'ho pensa! Però, i ca! Fou el que fa cinc. El primer fou un pagès. Els pagesos baden molt!... El segon... un altre pagès, que va fer tard de mitja hora per avençar al primer...; el tercer... un altre pagès que va anar darrera dels que he dit perquè el va atrapar en una altra excursió; el quart fou... un altre pagès, que no va rompre el foc abans que els altres per mor dels pintors, els pintors de l'escaleta, i el cinquè fou l'adroguer.

—Així, jo sóc el que fa sis?

—No, senyor, no. Vós sou el que fa seixanta i pico. Que no ho veieu que hi heu entrat de cap?

—Doncs, quant fa que tu ets aquí dintre?

—Jo? De la primera Pasqua.

—D'aquest any?

—No, home, no. De la primera Pasqua d'ara ja fa set anys.

—Carai!

—Això dic jo. Sinó que jo ho dic en plural.

—Si que en deus haver passat de surts!

—L'altre dia, per no anar més lluny, em veia a les portes de la mort.

—Com?

—Senzillament. Això de les corrents calentes a mi ja no em fa res. Es més: m'hi trobo bé. M'hi banyo. Però heu's aquí que l'altre dia sento uns bufecs estranys i uns ais i uns gemecs de part de fora. Jo que sí, trec el cap i, encara no m'havia acabat de decantar, veig venir cap en-

dintre un *bullo* estrany, que no podia comprendre què era.

—Devia ésser un... d'això.

—No, home, no; fins aquí els... d'això no hi arriben, per llargs que siguin. Penseu que vós, ara mateix, ja esteu bastant endintre...

—Doncs, què era?

—Què era? Un nas! Era el nas d'un procurador de la Barceloneta, i si ho dic és perquè vaig sentir ell mateix com ho deia.

—Qui? El nas?

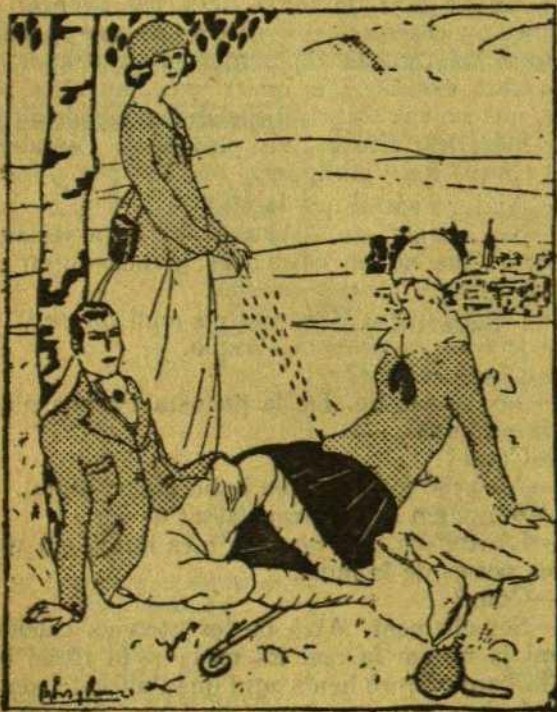
—No; el procurador. Un procurador que, noi, em creia que amb el nas ho esbotzaria tot. Per mi, aquell home s'havia tornat boig. Quina empena portava amb la tarota...

I no havia acabat de dir això tan interessant aquell animalot, quan, de sobte, em vaig sentir ofegat en un corrent entrat amb fúria.

—*¡Sálvese quien pueda!*—va cridar l'espermatozoide.—Ja hi som!

Però jo ja no hi era a temps a refugiar-me enlloc i vaig quedar pringat com un Sant Llàtzer.

Primer, emprès pel corrent, vaig anar endintre, endintre...; però, uns moments després, quan s'inicià el reflux i les aigües tornaren a baixar, mig nedant, mig arrastrat, vaig baixar també jo, desfent el camí fins arribar a fora, i hauria caigut segurament dintre una palangana, si la sort no hagués fet que, al peu mateix de la sortida, em pogués agafar a una verdissa, amarrat a la qual vaig esperar que una mànega d'aigua em rentés de cap a peus; i moll, però net del tot, vaig seguir el viatge.

—Noia! Com cansen aquestes pujades!
—Així amb la baixada hi trobarem més gust.

Si és veritat que hi ha tres o quatre professions per a la gent que no té dignitat — policia, «croupier», empresari,—o que en té poca, en canvi la Rambla n'ha creat una, de professió, que és el *no va más* i el *jardín de las delicias* de les professions: la de ramblista.

No es creguin que per aquesta professió serveixi tothom. S'ha de tenir temperament, s'han de tenir aptituds, com per a qualsevol de les belles arts. I s'ha de tenir mandra, una mandra conscient i reconcentrada, una mandra a prova de bomba. Això no abunda tant com la gent se figura. La gent, de qualsevol dropo, de qualsevol gandul, en diu un mandrós. I no és això! Droperia, ganduleria, no vol dir mandra. La mandra és l'alcaloide del no fer res, el cansament elevat a la quinta potència.

Un dropo, un gandul, ho potser tothom. Un mandra, ja és altra cosa. Els mandres ja són els escollits. La mandra és l'aristocràcia de la ganduleria.

El mandra és l'home que s'aixeca un dia i diu:

—Hi ha anys que no es tenen ganes de treballar.

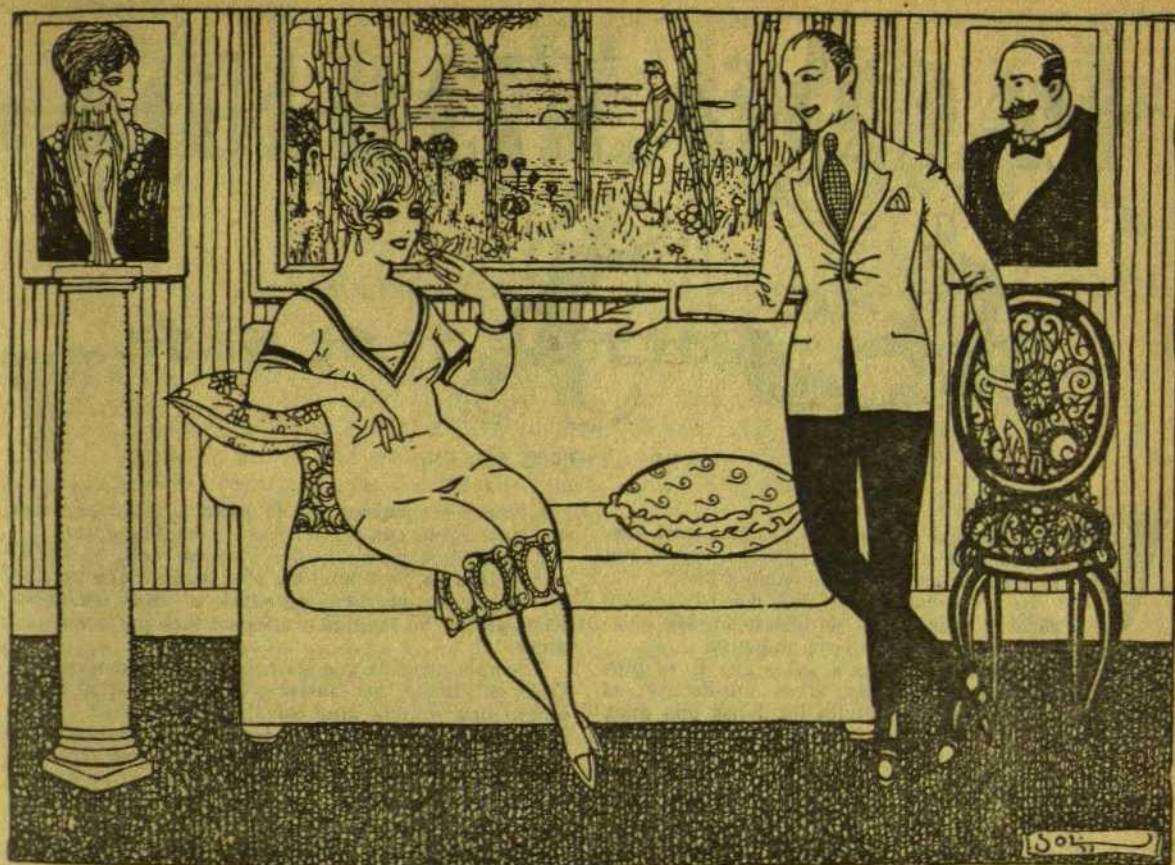
O bé, quan una senyora els fa certes proposicions, quan els convida a un ratet de gimnàsia d'alcova, responen:

—Ho sento, però avui no pot ser. Ja ens trobarem el mes que ve.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!...—Això és el millor elogi de la mandra: és un badall.—

La Rambla, que ha creat les flors i els ocells—els dels arbres, els de les gàbies i els de nit, que demanen dos duros,—perquè sense Rambla no hi hauria ni flors ni ocells, ha creat també al ramblista. El ramblista, el que només fa això: ramblejar, és l'home més feliç del món. La Rambla és la seva felicitat perquè és el seu vici. I els homes, si són feliços, ja no desitgen res més.

—Estic tan emocionat, que no em vénen les paraules a la boca.
—Posi's tranquil, que ja li vindran.

UN NEGOCI

MISTER Harris Brown, el rei de la can-salada, era un multimilionari americà que tenia una mossa, la gentil Edith, rossa com un fil d'or i bonica com un pomell de flors. Maca, jove i milionària, no cal dir que els aspirants a la seva mà brollaven com els bolets després de la pluja de tardor, i que en balls i festes mundanes anava sempre rodejada d'un estol d'admiradors que la feien semblar una rosa voltada de borinots.

Cert dia mister Harris Brown va dir, comentant el mosquer que voltava a sa filla, les següents paraules:

—Tots aquests joves perden el temps. La meua filla no es casarà amb cap aristòcrata ni amb cap *sportman*, sinó amb un home de negocis. Si trobés un jove, encara que pobre, que em fes guanyar uns quants milions en pocs moments, seva seria la mà de miss Edith. Aquest fóra l'home que em convindria...

Dies després, un criat passà a mister Harris Brown una targeta que deia:

«James Smith, que ve a proposar-li el guany de cinc milions en cinc minuts.»

—Carai! Que passi.

El visitant era un jove, simpàtic però modest.

—Vostè dirà.

—Es cert que vostè va dir en públic que donaria la mà de la seva filla a qui li proposés un negoci que...?

—Sí, senyor. Es cert.

—Anem al gra, doncs. Quin dot dóna vostè a la seva noia?

—Deu milions.

—Està bé. Veig que els meus informes eren certs.

—Bé; però, i el negoci?

—Ara ve. Si vostè permet que es casi amb mi, jo amb cinc milions de dot em dono per satisfet. Ja veu com en cinc minuts pot guanyar-se cinc milions...

Mister Harris Brown no va donar-li sa filla, però, com a home pràctic, li va oferir un lloc a la casa...

PACIVA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

Veu's aquí que avui he tingut una forta discussió amb el meu xicot, i ben segur que estarem de *morritos* uns quants dies.

Jo no sé ben bé qui dels dos té raó, encara que en casos de discrepàncies amoroses solen tenir-ne les dues parts litigants.

La renyina fou motivada pels gelos que li va produir la meua coqueteria, que, si és un defecte, el tenen des de que van néixer totes les dones una mica passadores.

Anàvem pel carrer el meu xicot i jo, havent esgotat ja tots els temes de la conversa, que, no sé per què, és menys interessant a mida que creixen els graus d'intimitat, quan dos xicots que es van creuar amb nosaltres se'm varen quedar mirant i l'un va dir a l'altre, prou fort per a que jo ho sentís:

—Con una mujer así no me importa el invierno; ¡porque cuidao que es de abrigo!

Això, que és una tonteria, tan poca-solta com vulguin, em va fer escapar la rialla, i el meu xicot m'ho va recriminar, dient que era una prova d'indiferència vers ell i d'interès per part dels galantejadors del carrer.

Com que això és una altra tonteria, ja hi vam ser; i d'una paraula va venir-ne una altra, fins que ell va agafar la porta i va marxar tot enfutismat.

Comprenc que un home tingui gelos, i fins em plau que ho demostrï, perquè és una prova d'estimació; però considero d'una alta impertinència exagerar les coses i donar-les-hi proporcions desbaratades deliberadament.

En apariència, davant de la gent de casa, ell va quedar bé i jo molt malament; però fou degut a què no tenia més remei que callar. Si m'hagués pogut expressar lliurement, els hauria dit, poc més o menys:

—Sí, senyors: és cert; sempre que anant pel carrer escolto paraules galants dirigides a mi, em sento tota cofoia, tota satisfeta de provocar l'admiració o el desig en la majoria del homes joves.

I lo que em passa a mi els passa a totes les dones, mal que siguin casades o vídues, amb fills grans.

El *piropo*, que és una flor d'aquest país, on l'home es menja a la dona amb els ulls, sempre que no sigui de mal gust, barroer, agradarà a totes les dones, i les que no ho vulguin confessar serà per por al què diran.

I sembla mentida que els homes no ho compreguin. Quin és l'home, per auster que sigui, al qual li desplaui una mirada amorosívola d'una dona?

Cap, ni un. Podran, si tenen compromisos i són homes formals, no fer-ne cas i—sempre amb recança—girar la vista cap un altre lloc; però sentir-ne disgust, sí, com vull suposar, es tracta d'una dona maca? Vaja: no n'hi ha ni un.

Ara calculin, si en lloc d'ésser una insinuació tan vaga, tan imprecisa i tan poc apreciable com una mirada, hi haguessin dones *guapas* que al bell mig del carrer es dirigessin de paraula als homes per a declarar-los-hi la seva passió; quants en trobaríem que es fessin el ronco?

Doncs posin-se al lloc de la noia a la qual li burxen l'orella amb paraules agradoses, i calculin si no és miraculós que, quant més, ens donguem per assabentades amb un dissimulat somriure...

Jo crec que el meu xicot té una mica de raó. Però, no els sembla que jo també en tinc?

ISABEL

CONTESTES

CLARETA.—Això que vostè em proposa, no sé fins a quin punt podria tenir èxit. Depèn de la confiança que inspirem a les nostres llegidores. M'ho estudiaré, i potser ho provarem.

JÚLIA.—Que un jove li agradi, no vol dir que l'estimi, i si no l'estima, és molt aventurat casar-s'hi.

Quan se tenen només setze anys, no s'ha de dur massa pressa a formalitzar les coses de la vida. Pensi que la joventut no passa dues vegades, i que quan passa s'ha d'aprofitar.

TEATRES I MUSIC-HALS

XAFARDERIES TEATRALS

VOSTÈS no han sentit mai a ningú planyer's d'un èxit, com si fos una desgràcia? Es que no s'han pres la molestia de fer parlar en el si de la intimitat als amics i companys de l'autor afortunat. Mes ara no es tracta d'aquest cas, perquè jo no tinc l'honor de conèixer als senyors J. Andrés de la Prada i Gómez de Miguel, autors de la comèdia «Cuando ríe la mujer», i, francament, després d'haver assistit a l'estrena de dita obra i d'haver aplaudit amb aquella bona fe, perquè crec que s'ho mereixen, tinc de lamentar-ho.

I ho lamento perquè és una llàstima que una obra feta amb sentit comú i amb una delicadesa remarcable, s'hagi estrenat a un teatre tan poca-solta i tan cursi com és el teatre «Barcelona», on per manca de públic els hi faran poques vegades, quan en un altre local de més solvència artística podien haver assolit un crescut nombre de representacions.

Després diran si la gent es retreu d'anar al teatre! Com volen fer la competència als cines i al futbol, on la gent, d'una manera o una altra, s'hi distreu, amb obres tan carquinyolis com «La Reina Topacio»?

Senyors, el públic té nas; què, nas? nassos! El públic és el vertader home dels nassos i tot ho flaira d'una hora lluny; i quan flairant de lluny no ho encerta, va i ho olora de prop. I de prop sap distingir de manera inequívoca el perfum de les roses de lo que no és perfum de flors, sinó tot el contrari.

Aqueixa «Reina Topacio», que va sentar els seus reials al «Tívoli», és una topada de l'empresa, que ja no sé com, al veure que era del noi Paso, no va dir: «Paso, noi! Va per tu el pollastret...»

Res! Sentim l'ensopegada i estem esperant conèixer això, que diuen que està tan bé, de l'Oliverós i en Lloret, i allò altre d'en Castellví i el mestre Ribas...

I... ara, companys, voldria despullar-me per un moment—no vagin a pensar mal, que lo de despullar-me és metàfora—del caràcter xiroi que hom arrobeja com si fos una coixera o bé un gep, i empolainar-me a tall de cavaller de la cort gentil de Felip IV, perquè haig de jutjar l'estrena de dues dames, i això és cosa que, per quedar bé, s'ha de fer amb guants.

Na Encarnació Ossés, periodista i autora de

cuplets, desenganyada dels músics mascles, ha cercat una femella, una tendre poncelleta del jardí d'Orfeu—ai que em brinco!,—dita Paquita Brotard, i li ha fet posar música a una sarsuela en dos actes anomenada «El sacristán de Santa Rita», que es va estrenar el divendres a la nit al teatre «Victòria», amb molt bona acollida per part del públic.

Potser si es tractés d'autors mascles elsassenyalaria algun petit defecte, algun pecadet; però tractant-se de senyores, ja me'n guardaré prou de descobrir-les-hi cap pecat.

Després de tot, i per defectes que tingués, sempre estaria molt millor que el «Ja sóc aquí! Nandu...», i allò encara es representa...

Per cert que el mateix divendres vaig tenir de repartir l'atenció entre l'esmentada obra del «Victòria» i l'estrena de «La cançó de la Rambla», presentada al teatre «Nou» per la companyia Caballé.

Jo no vull ensabonar als amics Giralt i Capdevila dient-los-hi que han encertat un *pleno*, perquè quan vagin a la Societat d'Autors veurien que els he enganyat i podrien reclamar-me danys i perjudicis.

Sincerament els vull dir que el públic va sortir defraudat en una cosa que els hauria estat molt fàcil complaure'l.

Tothom esperava sortir del teatre cantant «La cançó de la Rambla» i passejar-la d'un extrem a l'altre de la ciutat, com el clavell que es du als llavis quan se torna de parlar amb l'estimada. Però l'obra no és la cançó: és l'engendrament de la cançó, i ja deuen saber els autors que en català hi ha aquella famosa i sàvia dita de què «A sants i minyons, no els prometsis que no els dóns».

Fora d'això—i potser per tractar-se d'amics he estat massa rigorós,—l'obreta conté escenes d'una alegre vivacitat que entonen bellament l'esperit i té matisos que, de no estar massa diluïts, serien apreciables pinzellades sentimentals que acusen un preuat temperament d'autors a la moderna.

La música del Stolz rima molt bé amb l'ambient de frivolitat que reflexa la comèdia, i té dos numerets, especialment, que no tardarem en sentir escampats pels cabarets.

Tot això va contribuir a què el públic, agraït la bona voluntat dels autors i la seva honradesa artística, fes aixecar varies vegades el teló i els obligués a comparèixer davant del tribunal popular.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

I DONCS, què diu, senyor Ramon? Que l'incommensurable «Gordito» ha deixat els cuplets?

—Sí, senyor Canons, sí. Ja ho veu. Es allò que es diu. Avui hi som i demà no hi som. Ara el «Gordito» s'ha ficat a actor i surt en el «Nou» a «La cançó de la Rambla». Sí, miri: tres naps nets amb una sola cançó. Ara el «Gordito» ja no està per cançons i va de dret al *bulto*.

—Anem per una altra cosa. Què passa a «Tusculum»?

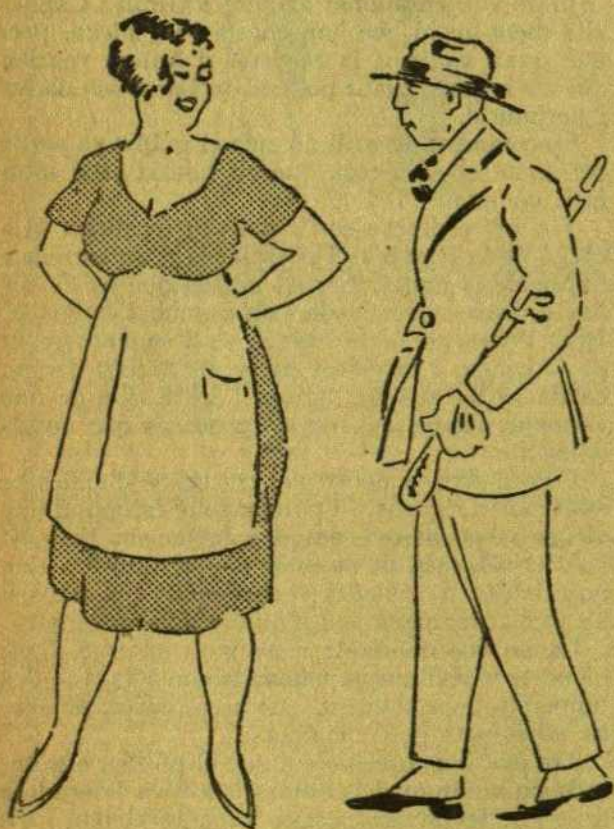
—Què vol que passi! Lo de sempre. Gresca romana per tot lo alt..., per tot lo baix i... per tot lo «centre».

—Fins el Centre Autonomista de D. del C. i de la I.?

—No; aquests ja no estan per brocs i han deixat córrer les cupletistes. Des de que són minyons ja no volen saber res de les minyones...

—Té alguna potineria de les mossetes d'en Cadenas?

—Que ja n'hi ha tres o quatre que han pres cèdula personal a Sabadell i no pensen tornar per la *Villa del Oso*. Ja en tenen prou aquí, ja, de senyors que es passen la vida fent l'*oso* per elles...

—Vols venir, ros, una estona? Veuràs que t'agradarà!

—Vols dir que no costarà de passar, oi?

—Què més hi ha de nou a la Barcelona de nit, a la Barcelona que ni treballa ni, ai!, juga?

—Doncs anoti una espeterrant festa apatxe a l'«Alcázar Español», on fins en Marcellí Domingo es va posar mocador vermell al coll i escupia de cantó. A l'«Alcázar» ha debutat aquella xicotassa tan castissa que es diu Conxita Garzon, amb més pit que un legionari.

—I a l'«Edèn Concert» no hi havia una festa?

—Sí, una festa f...! Res, home. Li sembla poca festa, i festassa de la grossa, la Ramoneta Rovira—aquella noia tan dolça, tan dolça, que ens fa pensar en les *delicias del hogar* i altres delícies tan poca-soltes com aquesta—cantant aquell cuplet d'en Sugranyes que se'n diu «La mare» i que és una mena de Divina Comèdia dels cuplets?

—Es ben cert això. Jo, cada vegada que l'hi sento cantar, fins em fan ganes de fer-me «boi-scout».

—Es que, en el fons del fons del fons, vostè i jo som uns sentimentals... Apunti. A «L'As», encara hi ha patates a l'engròs. Una senyora ens ensenya amb tot detall una cosa que diu molt amagada i que en diu *cenicero del amor*...

—Es ben cert que som uns sentimentals, senyor Ramon!

—No ho dubti, senyor Canons. I després de dir-li que al «Pompeia» encara patim veient dones en camisa, i fins sense camisa els dies de festa major, i que al «Folies Bergère» s'ha estrenat una cosa que se'n diu «Sueños y fantasías», em despedeixo de vostè enviant-lo a fer... bro-meta.

PER TOTES N'HI HAURÀ

E RA a missa major, en el poble de Vilafasca. En Ton de càl Barbei, un xicot sapat com un bou, s'encarregà de repartir entre els feligresos l'estampeta del patró de la parròquia, però l'infeliç complia sa missió sense dar-se compte de què, amb la farmàcia oberta de bat a bat, deixava veure certa cosa que deu estar amagada.

Les dones que omplien el temple prou l'advertien:

—Pst! Pst! Pst!

Però ell, creient que el cridaven per a que els donés la beneïda estampeta, responia, tot somrient:

—Catxassa, catxassa, que per totes n'hi haurà!

EL GRAN PINZELL D'EN RAFOLS

LA RASPETA

I

Cada matí, a l'anà a plaça
carregada amb el cistell,
em surt al pas un ricatxo
que no es pot tenir de vell.
I amb veu melosa, el molt ximple,
cada dia em diu així:

—I que en tindries de joies
si m'escoltessis a mi!—
Però jo, al veure'l tan gueto,
me'l miro de cap a peus
i li responc desdenyosa:
—No sé pas què hi veus!—

II

Cap el tard, sempre que surto
per 'nà a casa l'adrogue,
em segueix un xitxarel·lo
que bigoti encar' no té.
Diu que per mi, el tarambana,
sofreix molt i passa afany,
i m'ofereix la tendresa
del seu cor de disset anys.
Però jo, al veure'l tan jove,
de son amor em faig creus,
i entre rialles li contesto:

—No sé pas què hi veus!—

III

L'adrogue, que és bon mosso,
i està enamorat de mi,
diu que farem el casori
així que es pugui establir.
I em demana un *anticipo*
cada dia el tabalot,
tot explicant-me amb veu dolça
lo que és gran el seu... amor.
Però jo, com que no bado,
procuro parar-li els peus,
i li dic:—Sense casori...

no sé pas què hi veus!—

El pintor Ràfols, en l'art del nu era un geni. Aquella seva concepció d'una dona formosa mostrant-se amb tota sa nuditat, ajaçada a l'herbei de la boscúria, ofrenava, amb son relleu de vida en la carn, l'escalf lasciu a qui, per fredolic que fos, la contemplava.

Quin pinzell més gran el d'en Ràfols! Com l'admiraven ses amistats íntimes! Son pintar era fort, valent, atractiu, d'empenta... Les seves models, a l'ajaçar-se bo i nues, i al començar l'artista a passar del seu pinzell sos màgics brins de pèl per la tela, on s'hi veia, ufanós, el bosc en son tall i en son detall, quedaven bocabadades.

Entre les seves íntimes amistats conegué nostre pintor una preciosa criatura, una beutat encara no prostituïda, innocent; tot just si comptava quinze febrers (no sempre han d'ésser abriels);

i enamorat de sos encants, abans de què ella s'arrecerés en la mundanal orgia pensà reservar-la per ell, i l'apartà del camí viciós per a fer-la sa esposa i ensinistrar-la en l'art de la pintura.

Al saber-ho les amigues íntimes del pintor, s'entronisaren amb l'enveja per l'esdevenidor del ver amor d'ambdós (únic amor que dura sempre) i es recolzaren en la venjança.

Així, uns dies abans de les esposalles, advertiren a la preferida, amb gran ponderació, de la grandiositat del pinzell d'en Ràfols; i tan exagerat ho esmentaren, que la bella novençana sofrí tremolor...

I arribà el dia desitjat dels enamorats novençans! Dia de zel, de gemecs, d'apretades, de trencadissa, de glòria a Natura, doncs en l'avinença de les parelles enamorades neixen les noves vides... I aquell dia en Ràfols preparà el pinzell per a pintar la... tela, i l'innocent muller, no veient que pintés, deia:

—Ai, no, Ràfols, no! M'han ponderat tant, en grandiositat, el teu pinzell, que... tinc por... de...

Comprengué el nostre pintor, per lo insinuat, la malifeta de ses amigues, i tingué d'inventar la següent faula:

—Vina, esposa meva, vina. No temis, que avui pintarem amb un altre pinzell que tinc, més petit, i el gran el reservarem per a quan hi estiguis més ensinistrada. Així, doncs, tingues confiança en mi, i ja veuràs com anirà com una seda.

I en aquell dia es pintà de valent, amb tot amor, l'art del nu entre l'herbei de la boscúria...

Passaren trenta dies i trenta nits; i la bellíssima muller d'en Ràfols, que ja en sabia quelcom del maneig del pinzell, certa tarda, bosque-

jant ambdós en la... tela... enfigassada, així innocentment exclamà:

— Escolta, marit meu. No podríem pintar amb l'altre? Amb l'altre pinzell que vares dir que tenies més gran? Doncs aquest ja... em va essent petit per al fons del boscatge...

I en Ràfols, al saber de la innocència de sa esposa, li contestà, rialler:

— Noia, és l'únic de què dispoïo per a la bona feina de la teva... part; i si ho vaig dir, fou per a pintar sense temor en les parts... teves. I si aquest meu pinzell no et satisfà, cerca l'escombra i fes-la servir, que és gran de mànec i de palma per arribar a enfigassar per tots els recons de la... tela bosquejada.

Sentir això i esvair-se la innocència de la bella esposa, tot fou u. I preferí, a qualsevol altra eina, el gran pinzell d'en Ràfols.

FRA ANSELM TAROT

EL NUMERO CINQ

AEN Canàlies li havien dit que sa neboda, la Carmeta, des de que s'havia quedat vídua, havia tirat per mal cap.

— No pot ésser! Ella, tan bona, tan pudorosa, fer això!

— Així ho diuen...

— Me n'enteraré!

A l'endemà s'encaminà a casa sa neboda. Com que no hi havia anat mai, ni la portera ni la raspa el coneixien.

— Què se li ofereix? — preguntà la minyona.

— Veure la senyora...

— La senyora? En mal dia ha vingut! Hi ha quatre senyors que s'esperen. Vostè té el cinc!

— I un be! Ja tornaré.

Se n'anà furiós... A l'arribar a casa contà el cas a sa esposa.

— Vols dir?

— Sí, noia, sí! Una barram! Rep els homes a grapats. Si fins prenen número!

— A veure! A quin pis has trucat?

— Al primer!

— Doncs l'has dinyada! La Carmeta viu al segon. Al primer hi viu una pedicura...

EXPEDIENT FALLIT

ERA bon noi quan encara no se m'havia presentat cap ocasió per ésser dolent. Llavors la meua família feia bons vaticinis egoísticament provincians. Si estava una temporada moix, ja deien que jo seria un bon capellà; si durant les vetlles d'hivern agafava la pala de remenar el braser per imitar el violí o la flauta, ja es parlava de la gran intuïció musical que jo tenia. Així anaren engruixint-se les il·lusions de la llar, però també s'engruixia la meua qualitat de mascle, i això, com ja sabeu, és més potent, més conductor de voluntats que qualsevol cervell *prodigio*.

Pel meu mal cap, i per la meua bona prepotència varonil, he sigut i sóc un home, si no genial, genital. Però, a pesar d'ésser un home sense solta, sóc una víctima de la poca solta de la parentela.

No és estrany, doncs, que en arribar el dia d'entrar en el servei militar no m'afavorís cap certificat de bon minyó, i m'enviessin a podrir-me en una població burocràtica que té tantes cases de prostitució com quarters o casernes.

Els civils pagaven dues pessetes i els militars una. Jo, per no ésser considerat com a civil ni com a militar, pagava pela i mitja.

Seguint les instruccions d'en Samblancat, he sigut sempre carinyós amb les dones de burdell, i sempre he escollit la dona més *mancillada* per arribar més aviat al complet embaf dels pastells d'entrecreix.

No content davant de la perspectiva militar que se'm presentava, i disposat a què m'expedientessin per inútil, recorria a les debilitats fórmules sexuals, i un dia, disfrutant d'un permís insòlit del capità metge, surto del quarter, entro en el taller dels espasmes a preu fet, pujo a la cambra amb una dona coixa, porca i morral i li demano pesssigolles mamíferes, perquè mamífers som tots els racionals.

La plenca se'm quadra, em diu que ella, encara que era impura de baix, servava la diafanitat labial.

Me la miro, escupo a terra, no pago, i cordant-me el pantalon torno a baixar les escales, mentre la indòmita Magdalena m'apostrofa amb paraules bandarres.

Com si res, com era natural, com un decepcionat en las lides del *placer*, entro al quarter, passo a la visita, i a l'anar-me a auscultar, el metge exclamà:

— *Su tuberculosis pulmonar no merece atención. Usted se ha propuesto alcanzar la licencia y recurre a los desgastes. Aquí tiene la prueba.*

I m'ensenyà l'esquena de la guerrera, on hi havia enganxat un bitllet clandestí farcit de l'essència de la vida, del que és la fe de vida de tots, i que per mi representava fe de mort al quarter.

FAUNE VELL

—Si aquest porc sapigués que jo també sóc una porca...

«PRESENTEN ARMAS...»

EN Joan Sandàlia era un «quota» que estava destinat al piquet de vigilància del dipòsit de palla del seu regiment de cavalleria. Davant per davant de la porta de dit dipòsit hi vivia, a l'entresol, la Tresina, una meuca del ram de modistes, de la qual es va enamorar en Joan, i a la que, quan li tocava estar de sentinella, feia els tatos tot el que la disciplina permetia.

Per fi una tarda va aconseguir de la Tresina que accedís a rebre'l en sa casa, el vespre, després de les deu.

—Avui estic lliure i podré passar amb tu un vespre deliciós.

—Mira que sóc molt ardenta!

—Millor!

—I molt exigent!

—No hi fa res.

—I molt viciosa!

—Així m'agrada! Ja riurem!

—I que l'home que s'acosti a mi té d'ésser... molt home!

—Això rai! No et preocupi...

—I resistent!

—Estic dejunant fa un mes!

Quedaren entesos, però... el capità s'hi ficà i enredà la troca. Disposà un canvi de guàrdies i en Joan tingué la pega de què el destinessin de sentinella davant del portal, de deu a dotze.

Com avisar la Tresina? Passejant amunt i

avall de la vorera, prou procurava acostar-se al seu balcó de l'entresol, per a, si sortia, assabentar-la del contratemps i pregar-li que s'esperés. Però la finestra no s'obrí.

Es a dir, sí que s'obrí. S'obrí en el moment en què en Joan estava en la posició de «presenten armas», degut a què un general que visità el dipòsit estava a la porta xerrant amb el capità. La Tresina, des del fons de sa cambra, veient als dos quefes d'esquena i al sentinella de cara, tingué una idea diabòlica i es començà a despullar, treient-se la roba peça per peça, amb perversitat provocativa. Ja nua del tot, adoptà tals actituds, s'empescà tals gestos, que el pobre Joan, amb l'arma tiessa, suava d'engúnia.

I així passà mitja hora. El xicot ja no podia més. En això el general donà per acabada la conversa i la Tresina tancà la finestra per a no ésser vista.

—Home!—digué el general al sentinella.—No m'havia fixat en què estava en aquesta posició. Perdoni...

Al cap d'una horeta en Joan entrava a la cambra de la Tresina. Aquesta, felinament, luxuriosa, l'abraçà, però el xicot observà amb espant que... no n'hi havia de fets. El seu termòmetre no pujava. El seu rellotge, cansat d'assenyalar les dotze, s'havia aturat a les sis.

La Tresina va dir-li quatre fàstics, no fent cas de les excuses del pobre «quota».

—Es que una hora de «presenten armas» cansa el... braç més robust!

EL POBRE

LA senyora Agneta té els seus pobres, que acudeixen a casa seva cada dijous a rebre una almoïna. Però l'altre dia, un dels parroquians li presentà un company que anava fet una llàstima.

—Però si ensenya les carns!—li digué la bona senyora.

—Es que no tinc res per posar-me! Si tingués alguna peça de roba per donar-me...

—Miri. Aquí té aquest vestit vell. Era del meu espòs...

El pobre l'examinà i exclamà:

—Escolti... No en tindria cap més que la butxaca de l'armilla fos més gran?

—I ara! Per què?

—Com que el duré els diumenges, ho dic per a posar-hi el rellotge...

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1429

¿HAY O NO HAY GRACIA?

(Animalada núm. 264)

Si yo no fuera tan tanjanote y tan al eulo me las clavias hervidas y me subiera la mosca a la nariz, tendría que hacer piñas y de por reir, con un cara de pecado femenino que ha escampado la voz de que un servidor pisaba los chistes a Nadal y a Grañé. ¿Yo afanar un chiste? Se ha bebido bien bien el entendimiento el que esto diga. Un servidor, y no es pavería, lo que hace, es ensumar donde hay pasta para confeccionar una animalada, pues el honor hi baila y la barrilla es media vida.

Y como este disgusto me ha hecho de pequeños y no estoy por mandangas, les enseñaré, para que vean bien diafanamente que tengo un talento hasta allí, cómo las gasta un servidor. Aquí va un pedo de chistes sacados de las más espatastantes de las 1.265'42 comedias que Mevo engiponadas y que el día menos pensado se estrenarán, para que se hiera Martínez Sierra.

Y después, sin embudos, digan si tengo o no gracia. ¡Ah! ¡Si la envidia fuese tina! que dijo Serrallana...

I

Ros. — ¡Qué mal padre es Agapito! Le da alcohol a su hijo que casi bien no tiene tres meses!

Negra. — ¡Es desnaturalizado!

Ros. — Aunque lo sea. El alcohol siempre hace la guita...

Negra. — ¡El padre, gamarás!...
(De El caramelo de Menta)

II

Grau. — Te digo que he pescado un pez sin escama.

Gumbau. — ¡Bola! ¡Tú me ensarronas!

Grau. — ¡Si, pallús! ¡Si hubiera tenido escama se hubiera dejado aixampar!
(De La declaración de Guerra)

III

Valentín. — ¡Han muerto los hermanos Castañols! ¡Estoy trasbalsado! ¡Pobres! ¡Tan graciosos como eran!

Recaredo. — ¡Ay, sí! ¡Qué sombra tenían! ¡Y qué deliciosa era la sombra de los Castañols!
(De El caballo de Bastos)

IV

Pio. — Llegarás a ser, con vocación, cura; con constancia, canónigo, y con método, deán.

Pou. — ¿Con método de Ahn? ¿Aquel que nos empasamos en el Instituto?
(De El corazón de Jesús)

V

Bau. — ¿Adónde va tan mojado, García?

Patau. — Al bar. A «La Vizcaina» a hacer un cigalón!

Bau. — ¡Va calao a «La Vizcaina»!
(De Los huevos de Pichón)

VI

Viu. — ¡Los hermanos Xirinaes han regalado un objeto a Sara!

Riu. — ¡Creo que son unos impertinentes!

—Pues yo creo que son gemelos...

(De El perro de Presa)

VII

El cura. — ¡Amigo! ¡En estos sus últimos momentos piense que va a ir al Paraíso!

López. — ¡Recuerdo! ¡Qué dirá la gente! ¡Yo que siempre he ido a las butacas!

(De Los dolores de Cabeza)

VIII

Casto. — Fui al monte y a pesar de estar en primavera me encostipé.

Pura. — ¡Pero, badoque! ¿Que no sabes que en primavera es cuando la gente va al Monte con abrigos?

(De Los lentes de Concha)

IX

Don Cella. — Ayer, buscando una liebre no pudimos encontralla y salta ahora a vuestros pies, ¿no queréis, señor, casalla?

Felipe 8.º — No: me gusta más el valla. Es mucho mejor. No falla...

(De Traidor, bisco y vegetariano, escrito hace 200 años en colaboración con un tal Lope de Pega.)

X

Pancho. — El barítono ha comprado un auto, la tiple un cornetín y el tenor, Fleta, un barco...

—¿El tenor fleta un barco? ¿Para Cuba?

(De La barra de Cosme Tico)

XI

Pinocho. — ¡Oh, madama! ¿Cómo ha sido que ha caído del cheval? ¿Badaba?

—¡Oh! Vous avez vu?

—¡Psh! C'est la vie! ¿Qué le haremos!

—Hofreut! Me la vió!

(De ¡Qué de montres!, pieza bilingüe escrita en colaboración con Tristán Bernat.)

Y no sigo. Ya están tipos, ¿eh?

BUENDIA Y GASSOL

DE TODO EL MUNDO

Y MAS ALLA

LA CORDILLERA PIRENAICA

Ha fallecido en un pueblo de mala muerte, situado en un rincón de los Pirineos, una mujer, que se decía Nasia, que era conocida por «la cordillera», a causa de que se ganaba las cajeladas

vendiendo cordeles. La cordillera estaba cubierta de nieve, cuando fué encontrada. Que la tierra le sea aleva.

UN CASO COMO UN CAPAZO

El sabio americano Watter Klos ha encontrado un nuevo efecto del frío que hace la mar de ídem. (De efecto, no de frío.) Sabíase que el frío contrae los objetos y el calor los alarga, por ejemplo: aquello, que sin calor no se desarronza y los días, que en invierno son más cortos, y sabíamos también que en invierno los relojes corren más porque el frío contrae el muelle. Ahora Watter Klos ha descubierto que en invierno los contadores de la luz eléctrica corren más. Es curioso, ¿oy?

EN RUMANIA

Dice el *The New-York Camel*, acabado de arribar, que así como en todo arreo la gente gasta los zapatos de donde les da la gana, en Rumania todo dios los gasta del mismo punto. En efecto: parece comprobado que en Rumania todos los rumanos gastan los zapatos de la suela. Ya hacía bien aquella vieja.

COSAS DEL JUEGO

Dice un filósofo de aquellos siete ciencias que el hombre que juegue a los caballitos debe tener cuidado en no perder una cosa. ¿Que pierde las pañas? Bueno. ¿Que pierde las joyas? Adelante. ¿Que pierde bajo palabra? Como aquél. Pero si pierde la calma, entonces es hombre al car...rousel. ¿Será verdad?

EL OJO DE LALLAVE

Don Cándido Lallave ha perdido un ojo. A consecuencia de esto, ofrece diez mil pañas a quien se lo devuelva, pues ahora no ve gota. (El buen señor era tuerto, ¿sabes?) Y lo que más le hace enrabiar es que siendo tan amigo de Cambó, ahora le dirán que no puede verlo.

EL DOLOR DE CABEZA

Nuestro buen amigo, el domador de gallinas don Perico Cabeza, pasa por el amarguísimo y acibarado dolor de haber perdido un magnífico bastón que era de Concha. La tal Concha se lo había dejado para que hiciera el materia fecal por el Paseo de Gracia, y ahora el pobre no sabe cómo salir del envoltorio. Le acompañamos en el dolor y al res taurant si convida.

GACETILLAS

—Ha fallecido el señor de Ramos (don Domingo), que el día de Navidad se fué de oros, rompiéndose la carcanada. El hecho de que el Domingo de Ramos cayera por Navidad fué muy comentado en el Putxet.

—Pilar Costa cantará mañana, en el Diorama, varios aires regionales, acompañada al acordeón por el tocador Lluquet. Los aires de la Costa son muy saludables.

—Primer, digues-me lo que la Maria t'ha dit de mi.
—Res. Camames!

REPLICA

—La molesta el fum, senyoreta?
—El fum, no, però sí el fumador...

(De *Le Regiment.*)

COM QUE NO?

—La Lluïsa és una dona que no té preu.
—Com que no? Vint francs!

(De *Le Sourire.*)

—Quin pantalon més maco porta...
—Una sola paraula i el posaré als peus de vostè, senyoreta...

(De *Frou-Frou.*)

L'ADULTERI

El jutge.—I vostè va trobar a sa esposa amb el seu amic?

El cornut.—Sí, senyor.

El jutge.—En flagant delit?

El cornut.—En flagant... de divà.

(Joc de paraules, doncs *de-lit* vol dir *delicte* i *de llit*.)

CANDOR

Ell.—Per què no em dius res, nineta?

Ella.—Perquè la mamà m'ha dit que no dec enraonar amb els senyors!...

(De *Frou-Frou.*)

A L'HOTEL

—Voldríem, la senyora i jo, una habitació per un parell d'horetes.

—N'hi ha de sis i de deu francs.

—I quina diferència hi ha entre unes i altres?

—Doncs... quatre francs.

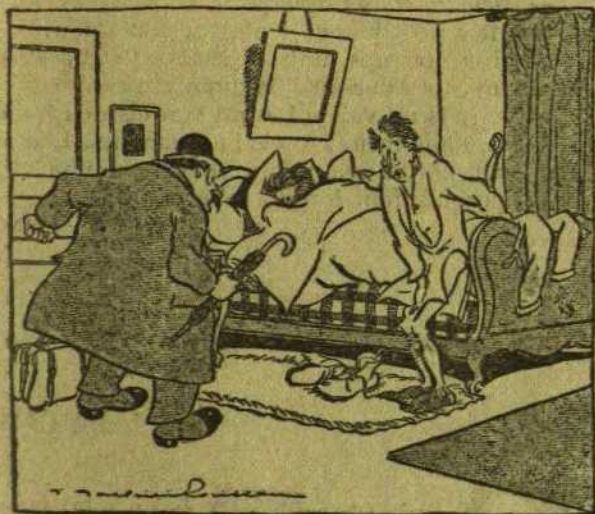
(De *The Lancest.*)

NO HI HA AUGMENT

El professor J. W. Evans, un savi nord-americà, ha descobert recentment que, a conseqüència de l'incessant treball del mar, la costa d'Amèrica s'ha enretirat cap a l'Oest dos centímetres i mig durant l'any 1922.

Felicitem a les companyies de navegació perquè encara no han augmentat, per dit motiu, el preu del passatge.

(De Punch.)

El marit.—Ja podia haver-se rentat els peus, tanmateix!

(De Frou-Frou.)

AMARGOR

En un music-hall. Un senyor d'edat està voltat de meuques, tot ensopit. Una li diu:

—Què tens?

I ell respon, sospirant:

—Ai! Seixanta dos anys!

(D'Humour.)

APRECIACIONS

—Cregui'm: el «Romeu i Julieta» és un drama formosíssim.

—No ho sé veure!

—Té un acabament molt tràgic.

—Més podria ésser-ho!

—Carai! Més? Com? Si es moren tots dos...

—Es podrien casar!

(De The Humorist.)

OBSTACLES FICTICIS

EN Quimet Lloberes, esperit enamoratís per natural, es prendà de l'Agneta Rubinat i pensà tot seguit, l'infeliç!, en fer-la sa esposa.

Resolut es presentà a don Joan, son pare, exposant-li amb ardidesa el seu projecte, al qual l'autor de sos dies, satisfet de les qualitats que adornaven a l'elegida per son fill, no posà entorpiment de cap mena.

—I qui és ella?—demanà somrient don Joan.

—L'Agneta Rubinat! —respongué ple d'esperança el bo d'en Quimet.

Don Joan quedà perplex, el somriure desaparegué de son semblant i amb veu d'emoció objectà a son fill:

—No pot pas ésser, fill meu, doncs que, per dissort, allà en ma joventut, tinguí que veure amb la mare de l'Agneta, i molt fonamentalment sospito que aquesta és filla meva.

Tableau!!!

Uns mesos bastaren per a que l'oblit calmes al nostre heroi i fessin que son cor bategués novament per una altra damisella: Na Maria Recolons.

Exposà els seus projectes a don Joan, el qual repetí la pregunta:

—Qui és ella?

—Na Maria Recolons.

—Na Maria Recolons!! —digué amb esglai don Joan.—Fill meu, la dissort et persegueix, puix que tinc l'absoluta seguretat de què aquesta noia és filla meva. Fixa't en sa cara i observaràs la semblança amb la del teu pare.

Ple de desesper, en Quimet, a l'oïr semblants paraules, sortí vers la seva cambra, on sa pena es transformà en plors corprenedors.

La seva mare, enguniosa, corregué a saber la causa de tal trasbals.

—Què tens, fill meu?

—Res, mamà... Que sóc el més infeliç dels mortals!...

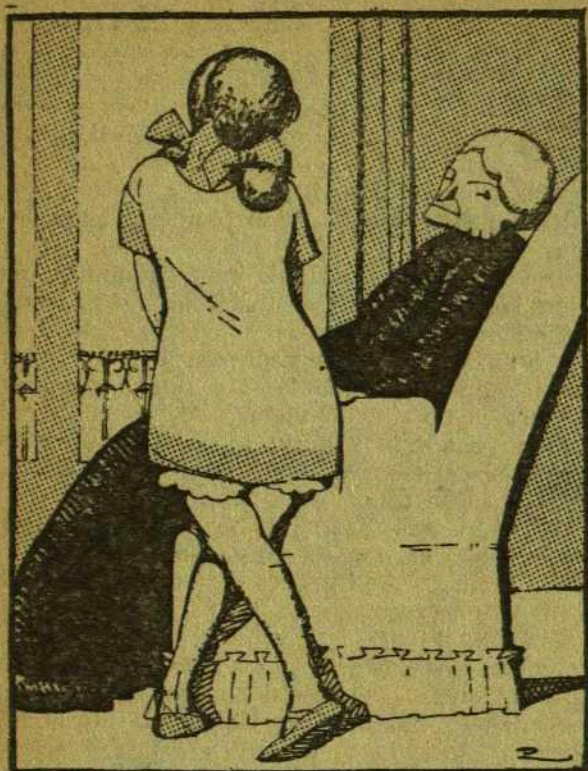
—Però, per quina raó fas una afirmació tan greu, fill meu?

—Figura't que, al proposar l'any passat al papà el meu enllaç amb l'Agneta Rubinat, em digué que en la seva joventut borrascosa havia tingut que veure amb la senyora Rubinat i que l'Agneta era filla seva; i quan, fa un moment, li he indicat el meu desig de casar-me amb Na Maria Recolons, m'ha objectat que era impossible per la mateixa raó de l'Agneta. No són motius suficients per a desesperar de la vida?

Donya Leonor somrigué, acarona al seu pobre Quimet i li digué:

—Mira, fill meu: sense escrúpols de consciència, elegeix de les dues la que més te plagui i et cases amb ella. I digues a ton pare que no presumeixi tant, doncs tu no ets fill seu!...

Per la traducció,
FREC

—Quin és, àvia, el sisè manament?

—Ai, filla! Ja no me'n recordo.

UNA JUGUESCA

HAVIEN passat divuit anys sense veure's. Cert dia la casualitat va fer que es trobessin els dos amics de joventut.

L'Esteve havia complert ja els cinquanta anys. En Pau (així es deia el company) encara era més vell.

Naturalment, la sorpresa fou mútua. Els dos tingueren gran alegria d'haver-se retrobat, després de tants anys que l'un no sabia res de l'altre; ells, que abans no els haurien separat ni els assumptes d'interessos, que són els més *interessats*, ni per assumptes de faldilles, que acostumen a ésser *peluts*.

Refets de la sorpresa, i després de les salutacions de costum, disfrutaren bon xic recordant els seus millors temps.

A pesar de la seva edat, ni l'un ni l'altre havien tingut temps de casar-se.

—Qui hi poguéis tornar a aquells temps!— exclamaven tots dos.

En Pau era ja un home retirat.

L'Esteve, encara de tant en tant havia provat, fent esforços, de satisfer les seves necessitats.

En veu baixa s'explicaven els seus secrets.

—Recordes les nits que passàvem a cà la Pepa?

—Sí, noi! Allò era disfrutar!!

—No hi podríem anar, ara, ja. Tot està llest! Jo ja estic gastat.

—Això t'ho deus pensar tu.

Seguien la seva conversa en aquest mateix sentit, i per fi varen decidir provar novament la seva potència, desafiant-se a tornar a la mateixa casa i jugant-se deu dures, que guanyaria el que dels dos enllestís primer.

En efecte; llogaren dues habitacions, costat per costat, i ja feia tres quarts que estaven enfeinats, que encara el més calent era a l'aiguera.

Tot eren gemecs i crits, fins que per fi se sentí una veu del departament ocupat per en Pau, el qual exclamava:

—Micaela, traiga agua.

Sentir això l'Esteve i plegar, fou tot u.

Sortiren tots dos junts i l'Esteve felicità al seu company, tot i donant-li la quantitat convinguda.

—Noi, ets un valent! Aquí van els deu duros.

—No, amic meu. No els he guanyats. L'aigua que han portat era per a rentar-me una altra cosa, perquè, fent forces, m'he c...!

ITANOB

LA CAIXA

GRATACONYS DE BAIX és un joliu poblet enclavat entre unes vessants del Pirineu, on fa poc hi varen trobar el cadàver d'un foraster que no va poder ésser identificat.

Una senyoreta de la colònia estiuenca va encarregar-se de la piadosa missió de recollir cabals per a comprar una caixa per l'enterrament del desconegut interfecte; però solament pogué recaudar per la tapa.

I uns senyors, també de la colònia, van encarregar-se de pagar la fusta dels costats.

Mes, amb tot i això, la caixa no quedava completa: mancaven els baixos.

I la pobra senyoreta així s'exclamava:

—Déu meu! Entre tants ricatxos no en trobaré cap que em dongui pel cul?

ENTRE AMICS

—Saps, amic, que fas molt mala carota?

—Sí. Es degut a què ja fa vuit mesos que la... «petita» no em deixa ni aclucar l'ull.

—No me'n parlis! A mi, no sé el temps que fa que em plora el «nanu», i no dormo fins que la dona me l'agafa!

K. SOLA

PASTARADA!

Les ninetes ploren,—ploren de tristó,—perquè els de l'«Europa»—han rebut del carpó!...

A Gràcia, la riallera i papitesca Gràcia, la desolació és de tamany natural. Les modistes han perdut la gana i els dependents equivoquen el pes i la mida d'una manera llastimosa... pel client. En Bordoy renega en mallorquí, tot comptant-se els nyanyos, i en Cros en terolenc. En Pelaó s'estira els pèls i tot lo que pot. En Julià descuida el tipus... Una desgràcia! I tot, per què? Perquè els de l'«Athletic» ens estriparen la grua, esguerrant-nos la cria en un partit més poca-solta que un incondicional. Els espontanis partidaris amb què es trobaren els bilbains a Barcelona, en tingueren una alegria. Si fins hi va haver qui es va comprar una boina per a fer el trágala als nois d'en Matas!

Què hi farem! Déu nos en guard d'un ja està fet! La llet s'ha acabat quan era arribada l'hora de fer crema. Hem fet figa quan menys convenia, i els altres, que són uns «peces», han arrambat amb la victòria, com arrambariem nosaltres al cine si ens deixessin. Molts anys de vida per a pregar pel difunt, i tal dia farà un any.

Si fóssim tècnics—i que Déu ens en lliuri,—ara els engegariem un pèl de comentaris sobre el per què els nostres varen dinyar-la, encara que tan sols per la misèria d'un gol. Però la nostra tècnica, modesta i pobrissona com un professional de poble, ens diu només que l'«Europa» ha perdut perquè l'«Athletic» ha guanyat. I ja poden pujar-hi de peus. I de l'ensopegada en guardarem sols el record de la pinta d'en Larraza (que deu fer el sant per la fiesta de la raza); les patacades d'en Travieso, el dos de mayo d'en Bordoy; l'elegància passiva d'en Julià; la transpiració d'en Raseró, referee donostiarrà; la xamba d'en Vidal; l'aflicció d'en Matas, i la gentada, que ni que ho regalessin. Ah! I la satisfacció dels altres...

Però, què carai! Ara més que mai, com diu l'«Español» des de fa la seva vintena d'anys. No somampions, però som que de quès. Malgrat les esperances que se n'han anat al ca...bàs, és just reconèixer que el debut com estrelles dels «europèus» ha sigut caio. I qui no s'aconsola, és perquè no li rota.

Ens endolceix l'amargor de la pastarada la nova de què el «Martinenç» ha quedat campió

de segona classe, ensopint, allà dalt, a l'«Esperanza» per 4 a 2. Els dos del debe eren de penal. L'enhorabona, doncs... Quelcom és quelcom...

FUTBOL

EL CAMPIONAT D'ESPANYA

C. D. EUROPA — ATHLETIC, DE BILBAO

—El caos és un bidet sense fons! El vaticinió és un desori! Guerra a la mala pata!

—Caram! Què li passa, senyor Canons?

—Que hem perdut, i hem perdut de la manera més poca-solta i sense merèixer-ho!

—I doncs, que dominàvem?

—Que si dominàvem? Sant cristià! Els teníem acorralats que no podien ni dir fava, ja ho veu! Però la pega punyeflera ens ha engegat al canyet!

—Jo tenia entès que a la primera part els de Bilbao envestien molt bé.

—Oh! Massa, envestien! El pobre Bordoy pot testificar-ho. Amb una mica més li deixen els ronyons saltats per tota la vida.

—Què em diu, ara!

—El que sent. En Travieso, que en lloc de Travieso més valdria que li diguessin «mala ànima», ens el va desencolar. Fins es va marejar i tot. Va aguantar el partit per miracle. L'entrenador de l'«Europa» el va omplir de palla i serradures i com un pobre penço dels «toros» va poder arribar al final.

—Diu que no pitaven els penals?

—Home, a això no hi tinc res que dir, perquè tants n'hi havia pels uns com pels altres.

—Els de l'«Europa» deuen estar aclaparats?

—Que si ho estan?... En Pelaó clava cops de puny per les taules del Monumental com un esperitat, en Julià s'ha fet frare de la Trapa, desenganyat del món i de sus pompas y vanidades; en Cros engega uns esbufecs que aixeca les pedres del carrer; en Pellicer camina amb el cap baix i les orelles caigudes, talment com si anés a encarregar-se la làpida; i en Bordoy es fa untures als ronyons, maleint a tot Bilbao en pes i rumiant venjances terribles.

—I en Matas?

—El pobre Matas està content del seu equip. Però fa un posat de llàstima, que a mi, veient-lo, les llàgrimes m'omplenaven els ulls.

—Vatua el món dolent! Es una mala partida!

—Que si ho és? A la segona part els teníem

acorralats. En Cros xutava a gol, en Pellicer xutava a gol, en Pelaó xutava a gol, tots xutaven a gol, fins els defenses; però l'*score*, tossut, sense voler canviar aquell 1 a 0 fatídic, que mirant-lo ens entelava la vista.

—Estic desenganyat! Cregui que no m'ho esperava! Adéu, campionat!

—Psè! No s'hi amoïni. Déu nos en guard d'un ja està fet!

—Que no m'hi amoïni? Ara mateix em vaig a fer capar.

—Què diu, *desventurado*?

—*Nada, nada!* Hi vaig. En faré un «ex-voto» per a regalar-lo a l'«Europa».

ESPERANZA — MARTINENC

Mentre aquí els de Gràcia sofrien el *revés* més negre i més atúdor, els de Sant Martí guanyaven a l'«Esperanza» per 4 a 2. *Váyase lo uno por lo otro!*

Mentre els de Gràcia, tancats amb pany i clau, es donen cops de cap per les parets, maleint el dia 13, els del «Martinenc» *desfloran vírgenes* i violen beates, engrescats d'haver arribat a campions del grup «B».

Quins contrastos té la vida! Oh! En unes llars tot és alegria, mentre en altres tot és tristesa.

Ja que no podem cridar: «Visca l'«Europa», campió d'Espanya», cridem: «Visca el «Martinenc», campió del grup «B». Molt B.»

HIPISME

Avui no tenim ganes ni humor per a fer broma; la desfeta de l'«Europa» ens té tan entristits, que, en senyal de dol, ens limitarem a publicar el resum de les curses de dijous i diumenge últims, sense fer-ne cap comentari.

Res més. Els premis i resultats dels dos dies foren els següents:

DIJOUS: SEGONA REUNIÓN

«Premi Besós» (obstacles), 2,000 ptes.—Guanyador: «Jauja», de V. Pueyo. Col.locat: «Flying» Post, del mateix.

«Premi Tibidabo» (Steeple-chase-mixta), 2,000 pessetes.—Guanyador: «Bon Papà», de don E. Bertran.

Aquesta carrera la va perdre l'«Alonso», de don V. Pueyo, per anar amb un «jockey» que no munta ni al tramvia, per no marejar-se.

«Premi Cornellà» (1,500 ptes.).—Guanyadora: «L'Aurore», de Lieux. Col.locat: «Purple Heron», de don P. d'Arana.

«Premi Baró de Benimuslem» (2,500)—Guanyador: «South of Ypres», de D. E. Bertran.

«Premi J. d'Espanya» (2,000 ptes.).—Guanyador: «Jorgito», del marquès de S. Miguel. Col.locat: «Tapsia», de don V. Pueyo.

«Premi Pons i Arola» (5,000 ptes.).—Guanyadora: «Gasconnade», de D. J. Mata. Col.locada: «Maruxa», del Regiment de Caçadors de Tetuan.

«Maruxa» no ens resulta ni amb música; va col.locar-se, lo mateix que l'ase clàssic tocà la flauta: *por casualidad*.

DIUMENGE: TERCERA REUNIÓN

«Premi Ter» (obstacles), 1,500 ptes.—Guanyador: «Rigoletto», de don J. de Olivares.

«Miss Lang», la favorita, badava; ja se sap: *La dona e mobile...*

«Premi Ukko» (2,500 ptes.). — Guanyadora: «Rose d'Or», de Lieux. Col.locada: «Cylmay», del mateix.

«Premi Barcelona Turf» (2,000 ptes.).—Guanyador: «Rocamble», de don A. Barreiro. Col.locada: «Capucine», dels senyors Rivera-baró de Güell.

«Premi Montseny» (Steeple-Chase), 2,000 pessetes.—Guanyador: «Bon Papà», de D. E. Bertran. Col.locada: «Begga», del Regiment de Caçadors de Tetuan.

«Premi Prat» (1,500 ptes.).—Guanyadora: «Andalouse», de Lieux.

«Premi Camil Fabra» (handicap), 5,000 ptes.—Guanyadora: «Sennah», de Lieux. Col.locat: «Collier», de D. A. Francia.

Com veuran vostès, els nostres pronòstics s'han vist plenament confirmats...

Senyors, aquí no s'enganya a ningú!

CARRERAS DE CABALLOS

PRIMAVERA 1923

HIPODROMO DE CASA - ANTUNEZ

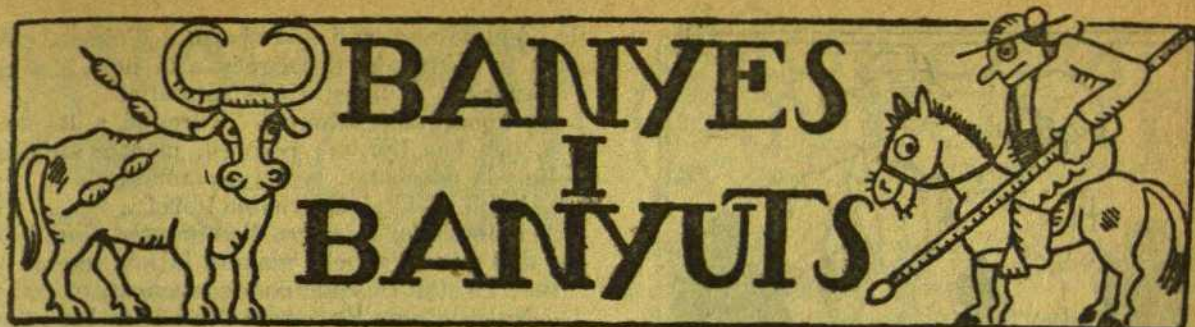
OCHO REUNIONES DEL 6 DE MAYO AL 17 DE JUNIO
Domingo 20 de Mayo - Cuarta reunión - A las 3 de la tarde

GRAN PREMIO DE BARCELONA

Servicio de autos desde la plaza de Cataluña. Precio: 1'50

Servicio especial de tranvías

Localidades: en la taquilla del teatro Novedades, en el Centro de Localidades, en el quiosco de la plaza de Cataluña y taquillas del Hipódromo.

LA DE L'ASCENSIO

HABANERO, PARADAS I FLORES, «LIDIATS» PER SIS
«NOVILLOS» DE VERAGUA

L'AMIC Castillo és un home que ha nascut de peus; té una sort tan gran, tan immensa, que si jugués a Loteria arruïnaria a l'Estat, si fos sabater tothom tindria quatre potes i si assegurés la vida no es moriria ningú... Senyors, quina potra! Ara és l'empresari de la Vella i ara la Vella atrau més gent que en tota la seva vida, quasi igual a la de N'Emili Junoy; i l'Ubach que pensava en competències!... Paveria pura!

Dijous, com sempre, la plaça era plena de gom a gom; els «toros» de Veragua, herois de la tarda, braus, excepte el tercer, que ens va semblar un xic pacifista. «Habanero», una desgràcia; això sí, sap matar de la mateixa manera que balla la Tòrtola: sense sabates i fent-ho tan malament com pugui fer-se; va acabar amb el trajo destroçat després de rebre una pallissa... *Justo castigo...*, etc.

«Paradas» sap lo que deu fer, però no ho fa; és això... com se diu?... just!: *frio de cuello*; o més clar: té massa por; amb una mica de decisió, aquest noi faria carrera.

Flores és tot lo contrari: massa voluntat, massa valentia i poca substància. No direm més per ara, perquè som partidaris de l'hispano-americanisme... Potser hi hauria reclamacions diplomàtiques!...

Els picadors i el senyor Lacàrcel, que presidia, van fer prou mèrits per haver anat de cap a la fídem.

LA DE LA PREMSA

MIURAS!

I Miuras de debò, no d'aquells de *cartón-piedra* que de vegades ens endossen els empresaris, i que a lo millor resulten més mansos que les cabres (oi que sí?...); els «toros» de la *corrida* de la premsa eren dignes de la ramaderia que no més amb el nom fa tremolar molts *astros* dels que escupen per un *colmillo* i gasten «cordobès»...

Vaja, presència, essència i potència!...

El que primer va sortir va ressentir-se una mica a conseqüència d'una tombarella que havia fet tot i foradant un cavall; al quart no li agradaven gaire els picadors; però els altres, en canvi, demanin!; el segon, solet, va carregar-

se quatre sardines... (volem dir *pencos*; de les sardines que vostès s'havien pensat, hi ha qui es carrega quaranta en una nit, i com si tal cosa). Al pobre contractista van tenir de posar-li un *bocado*...

«Valencia II», amb una heroïcitat digna d'elogi, es ficà a l'infermeria després d'acabar regularment amb el primer *regalo*; el metge li va receptar til·la i una carrabina mauser si volia continuar la *lidia*; però al noi no li agraden els sorolls i preferí anar-se'n cap a casa. Prudència que nosaltres trobem molt recomanable; això és tenir vista; lo demés són... dallonses!...

«Nacional II», un darrer l'altre, es va treure del davant cinc torres amb banyes en hora i mitja; de vegades bé, de vegades no tan bé, però sempre voluntariós i amb ganes d'agradar; no se li podia exigir res, perquè cinc Miuras són massa Miuras, per molt «Nacional» que hom sigui.

A fi de què vostès puguin fer-se càrrec de l'estat del seu ànim, copiarem una lletreta que cantava repenjat sobre la barrera, acompanyant a la banda, mentre el públic es desfeia amb el «Soltera y sola»...

Pobre de mi!

Perquè en Castillo em va dir que tenia de «torejar», a la plaça vaig venir.

Ai, ai, ai, ai!

I potser no haig de cobrar.

Jo sóc així;
en «Valencia» m'ha enredat
i em trobo en un compromís
que no sé on acabarà,
puix estic ja *hasta aquí*!...
Ai, ai, ai, ai!...

I encara en queden tres más.

Solo en la plaça,
presidint una carbassa,
sense trobar cap sortida...
Redeu!...

Què tinc de fer?

Res!

Surti com surti,
tant me fa lo que resulti
si quedo amb pell!...

I tenia raó, què caram!...

TITO FLAVIO

—Ui! Per aquest camí aniríem molt lluny...
—No ho cregui! Jo, amb tal d'arribar a *Figueras*, ja estic content.

DESCOMUNAL

EREN promesos de durada, d'aquests que necessiten anys i més anys per arribar al bon dia de les esposalles, tan prometedors de felicitats lleugeres i de penes feixugues. La mare d'ella havia fet una prometença a la Verge de Montserrat per si se li curaven els atacs de nervis, tan freqüents d'ençà que era vídua. Un dispeser que es posà a casa i que era mig bruixot, li donà un remei molt eficaç i que pogué permetre el compliment de la prometença.

Era vídua, tenia una filla, i com que la filla tenia promès, no podia deixar-la sola, ni la filla podia donar un *desplante* al seu xicot. Optaren, doncs, anar els tres a la muntanya que a tants enganya i els béns escanya, emportant-se'n la teca i els ciris d'aquí més sapats i més baratets.

Hi arriben, suen, es cansen, reposen i tornen a aixecar-se per tornar-se a cansar, sempre d'esma, sempre amb el record de les tardes de diumenge ciutadà passades al cine alcavot.

En tornar, el noi, que és prudent davant del guarda de la seva femella, després de molt resis-

tir i fent-se necessari una obertura d'aixeta, pregà a la sogra que distregués a la noia, car ell s'acostaria a la finestra i es calmaria.

La dona, molt discreta, distregué a la seva filla, que feia l'òrnia; però ell, mentre satisfecia la líquida necessitat, anava exclamant:

—Ai! Ui! Oh! Recristina! Ai!...

A l'asseure's, la sogra l'amonestà, dient que allò de cridar d'aquella manera la feia recelar.

Però ell, tan fresquet com convençut, objectà:

—No digui això, senyora Mundeta. La culpa de què crides la tenen els pals del telègraf.

LA PURIFICACIÓ

Hi havia, ja fa anys, en un pensionat de senyoretes, una innocent xicota de setze anys, que passejant pel jardí, un migdia d'estiu, trobà al jardiner que dormia en sa barraca. Com que feia grossa xafogor, el bon home duia les calces descordades, mostrant quelcom que intriguà a la innocent xicota, que s'apropà encuriosida.

De primer cop d'ull, lo que veié va semblar-li gairebé igual a lo que ja coneixia, per posseir-ho ella, però amb la particularitat de què un llimac jeia damunt de la tofa de pèl que es vesllumava. La col·legiala, que ignorava tot lo que a diferències de sexe es referia, agafà el llimac per a llençar-lo i notà que estava enganxat. Estirà, i sols aconseguí que augmentés de tamany. Llavors, espantada, fugí...

Després, rumiant, rumiant, caigué en què allò que havia fet devia ésser un pecat dels grossos. I l'endemà de matí se n'anà a confessar.

El confessor se n'escandalitzà.

—No et puc absoldre sense una penitència grossa!

—Ai, Déu meu! No ho faré més!

—No en faltaria d'altra! Tens de purificar-te la mà que ha comès tan greu pecat.

—I com?

—Tenint-la cada dia cinc minuts a la pila d'aigua beneïta.

Així va fer-ho la innocent xicota. Les amigues, al contemplar-la en tan estranya posició en la capella del col·legi, li preguntaren per què ho feia, i ella els contà lo que li havia succeït.

A l'endemà una de les *hermanas* sorprengué a la Lluïsa, la més ganàpia de les alumnes, prenent un bany d'*asiento* en la pila de l'aigua beneïta.

—Què fas així, desvergonyida?

—Penitència. Si a la Maria el confessor li ha fet purificar la mà que va tocar al jardiner, jo em purifico la part del cos amb què l'he tocat, *hermana*...

XAFARDERIES

*** D'una revista que surt a la província de Girona :
«...en la escarlata azul del Mare Nostrum...»
Ai la mare... nostrum!

*** D'un anunci molt barrilaire del sabó Pears :
«Dos años hace que usé vuestro jabón y desde entonces no he vuelto a usar otro...»
La netedat és mitja vida.

*** A Girona tenen un sistema d'anunciar que val la pena d'escampar-lo. Retallem del *Diario de Gerona* :
«Casa Boher, sastrería para caballero y señora. Altas novedades para Primavera y Verano. Especialidad en el corte moderno para caballero. Altas fantasías para señora estilo parisién. Rambla Libertad, 1.º.—Entrada fachada posterior Pescaderías Viejas, 8.—Gerona. (Para señoras, se hacen hechuras llevando la tela desde Ptas. 50'00).»

No els sembla que és una exigència ben estranya aquella de que les senyores portin la tela?

*** Ara ve un telegrama publicat en un diari de Melilla, que sembla enviat per un corresponsal del PAPITU :
«Huelga de cabreros.—Alicante.—Sin previo aviso se han declarado en huelga todos los cabreros, quedando la población sin leche.

«Las autoridades se han incautado del citado líquido de la granja de abastecimiento de los centros benéficos, tomando medidas para abastecer a la población.

«La huelga se debe a la prohibición de las autoridades de que entren las cabras en la población.»

Creiem que els nostres il·lustrats llegidors no necessiten comentaris.

Anton Planas : Aprofitarem dos dels seus treballs, encara que són un xic fluixets. El de la bicicleta no pot anar ni amb neumàtics.

Serref : Els dibuixos que tenen la ingenuïtat del seu no poden anar en els números corrents, però tindran un lloc adequat en el número especial que publicarem el dia d'Innocents.

Joseph du Chemin de fer : Ens fem càrrec de la tristor que deuen sentir per aquelles terres i telepàticament els enviem una carinyosa alenada de grimègia barcelonina ; però, sentint-ho molt, no ens és possible publicar el conte que ens envia, doncs, pel seu caràcter, millor encaixaria a *La Campana de Gràcia* que al PAPITU.

Itanob : El conte que ens envia és més vell que els arbres de la Rambla, i, demés, s'ha publicat al PAPITU més d'una vegada.

Un T. d'hivern : Per ésser el seu primer treball, no està massa malament ; però ens sembla que, abans de poder-li'n publicar cap, n'hi haurem d'estripar més d'una dotzena.

K. Mani : Estem esperant amb candeletes lo que ha promès enviar-nos la setmana entrant, perquè lo que és aquesta no en podem aprofitar res.

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

Grans Partits Internacionals

Per els dies
20 i 21

de Maig

Camp de
l'Europa

BIRMINGHAM F. C.

Equip professional anglès de la PRIMERA DIVISIÓ

CONTRA C. D. EUROPA

CAMPIÓ DE CATALUNYA

Per a entrades i localitats: Salmerón, 25 i 27
(Estatje del C. D. Europa)

MASAJE MONELLS

CREMA LÍQUIDA

Es el benefactor del cutis después de afeitarse

J. MONELLS

Para pedidos: Mendizábal, 10
BARCELONA

La Novela Popular Cinematográfica

Luxosa revista setmanal que publica l'argument-novel·la d'una pel·lícula extraordinària.

S'HAN PUBLICAT

ROBIN DE LOS BOSQUES,

per Douglas Fairbanks.

EL SELLO DE CARDÍ, per Betty Blythe.

LA AGONIA DE LAS AGUILAS.

per Severin Mars y la Morlay.

LA CASA DEL MISTERIO,

per Masjouskine y Elena Darly.

Cada exemplar va acompanyat d'una preciosa postal retrat d'artista.

Preu : 25 cèntims.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Comfort modern — Carrer Ballosteros, núm. 103. Telèfon 197 G.

AQUESTA SETMANA S'HAURÀ PUBLICAT LA

Historia del Campeonato de Cataluña de Fútbol 1922-1923.

Si vol sapiguer en un moment donat qui va fer un goal, qui va arbitrar un partit, quin jugador ha marcat més goals, és dir, TOT lo que ha passat durant el present campionat, no deixi de comprar aquest llibre.

Porta: Ressenyes de tots els partits de campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens; Fotografies dels equips contendents; Interessants quadros estadístics.

Un volum de més de cent planes en octau, tirat en paper couché, amb coberta a tricromia. 1'50 Ptes.

La Pau de Barcelona El problema de les subsistències

i tots els mals-de-cap que avui maregen als ciutadans tot quedarà resolt el dissabte que ve, dia 19

[(vigília de Pasqua) amb l'espertarrant];

BALL GATTZ-HAARA

que's farà al local de la BOHEMIA MOERNISTA

presidit per les esculturals artistes

[Lola Montiel i Margarida Vila

una abundosa representació de tot els music-halls.

DISSABTE

Director artístic:

CABO CIGALA

Tot-hom a divertir-se!

EL LLOC MES DISCRET I ELEGANT DE BARCELONA

PAVILLON MEUBLE

REGAS 6 (GRACIA)

TELEFON 2240 G.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados fatigosos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Hematuria (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, erquitis, cistitis, gata militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anemias, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSENETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sifilis (avarosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas agnó, urticáctico, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILULAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúneulos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PSENETAS FRASCO :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PSENETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montaña, 21, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

SELLOS UPINE SAS

Curació rápida de la Hemorràgia, Cistitis, Uretritis gonocòccica i demés malalties de l'aparell urinari. CENTRES D'ESPECÍFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO

Produce patentat contra la SARKA (reynia). Sense dany fa desaparèixer la SARKA en 18 minuts. Descendeix sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 96, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: ::

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL.

De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

PELL - SIFILIS - VENERI INSTITUT URO-DERMIO DEL DOCTOR MONTANA

Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO - PARTOS - ENFERMEDADES DE

la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmorón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENNORRAGIA

Curació sense dolor

Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS

para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Rápido». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

DESESPERANÇATS!

Tots els que patiu de veneri NO DESMAIEU que encara podeu curar-vos seguint el tractament WEISS de la Farmacia Americana, Sant Pau, 70. Feu la prova avui mateix.

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc: Una pesseta. — De venda en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers).

(27) MAISON MEUBLEE (Verdura) Habitacions a 5 ptes. Barbers, 27. Telefons 3221 A. Barcelona.—Gran confort i salutes de bany.—Telèfon privat.—Asessor.—Continuament reformat a la moderna.

Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta.—Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas**.

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

—Es molt galant, vostè; sempre m'aguanta la capa...